Το παιδί
της αγάπης

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Το παιδί της αγάπης**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ντάνυ Πιέρρου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Χρυσούλα Μπουκουβάλα
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: Α. & Φ. Δεληγιάννης Ο.Ε.
ΒΙΒΛΙΟΔΕΣΙΑ: Μαρία Ηλ. Θεοδωροπούλου

© Μαρία Τζιρίτα, 2008
© Εικόνας εξωφύλλου: VISUALPHOTOS.COM
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2008

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2008, 3.000 αντίτυπα
Πρώτη ανατύπωση: Μάρτιος 2008

ISBN 978-960-453-335-0

Τυπώθηκε σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών χλωρίου και φιλικό προς το περιβάλλον.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Εθνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται αποδείως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο ανατύπωση, φωτοαναπαραγωγή και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε..
Έδρα: Τατοΐου 121
144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Μαυρομιχάλη 1
106 79 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.
Head office: 121, Tatoiou Str.
144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 1, Mavromichali Str.
106 79 Athens, Greece
Tel.: 2102804800
Telefax: 2102819550
www.psichogios.gr
e-mail: info@psichogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Το παιδί της αγάπης

ΠΡΩΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

Αφιερωμένο
στη μνήμη του Στέλιου
που δε γνώρισα ποτέ.

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Το παιδί της αγάπης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΨΥΧΟΓΙΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

1

Το βράδυ εκείνο, παραμονή του Αγίου Στυλιανού, έκανε πολύ κρύο στο χωριό. Ήταν ένα ορεινό χωριό της Κέρκυρας· παράδεισος για τους τουρίστες, στη δεκαετία του εβδομήντα, όχι όμως και για τους χωριανούς – ειδικά για τους φτωχότερους.

Η οικογένεια του κυρ Γιάννη ανήκε στην τελευταία κατηγορία: αγρότης βιοπαλαιστής με πέντε παιδιά, τα τέσσερα κορίτσια! «Ο Θεός με καταράστηκε», έλεγε και ξανάλεγε, και η γυναίκα του, η Φρόσω, δεν είχε παρά να συμφωνήσει με τον αφέντη της. Τα κορίτσια δεν τα ήθελε καθόλου, καμάρωνε μόνο το στερνοπούλι της, τον Φώτη, το λεβέντη της. Δεν είναι ν' απορείς που γένναγε συνεχώς παιδιά μέχρι να βγάλει τον κανακάρη! Πλύστρα κι αυτή η άμοιρη, είχε εναποθέσει τις ελπίδες της στον Φώτη για να δει μια άσπρη μέρα στα γεράματα.

Τα κορίτσια κράταγαν το σπιτικό· ίσα που τέλειωσαν το δημοτικό, κι αυτό με τα χίλια ζόρια. Όλες είχαν το ρόλο

τους εκεί μέσα, εκτός από τη Βασίλω, τη μεγαλύτερη. Αυτό το κορίτσι ήταν το χειρότερο χτύπημα της μοίρας για την οικογένεια Γιαννίκου. Πρώτο παιδί και καθυστερημένο. Η Φρόσω τη γέννησε στο σπίτι με τη μαμή· δεκαετία του '50, ούτε γιατρός ούτε τίποτα. Πενιχρά τα μέσα, άπειρη η μαμή, δεν άργησε να γίνει το κακό.

Η Βασίλω, όταν ήταν ακόμη μικρό παιδί, έδινε την εντύπωση πως ζούσε απλώς στον κόσμο της. Έτσι, άργησαν πολύ να καταλάβουν ότι είχε εγκεφαλική βλάβη. Χαζή την ανέβαζαν, βλαμμένη την κατέβαζαν. Η μάνα της σχεδόν τη μισούσε και, από τον επόμενο χρόνο, οπόταν γέννησε την Κατερίνα, την ξέχασε εντελώς. Ο κυρ Γιάννης όμως την αγαπούσε τη Βασίλω. Κι όσο τη μισούσε η μάνα, τόσο εκείνος την πονούσε. Αυτός της έδωσε αγάπη και τη φρόντιζε. Μέχρι την ημέρα που αυτή η αγάπη του τον σκότωσε.

Με τον καημό της πήγε ο κυρ Γιάννης: εγκεφαλικό τον βρήκε κι έσβησε μέσα σε μια ώρα. Το πρωί εκείνο, πριν από επτά μήνες, τους ανακοίνωσε ο γιατρός τα μαντάτα για την εγκυμοσύνη της Βασίλως. Το εγκεφαλικό τον βρήκε μέσα στην επόμενη ώρα.

Ποιον να πρωτοκλάψει η κυρα-Φρόσω; Το μίσος της για τη θυγατέρα θέριεψε πια. Τη χτύπησε, την έβρισε, την καταράστηκε. Άχρηστη από τη μέρα που γεννήθηκε, όλο συμφορές έφερνε μέσα στο σπίτι. Βοήθεια δεν έδινε καμιά, ίσα που τους επιβάρυνε και οικονομικά. Και τώρα πήγε και γκαστρώθηκε η σκύλα; Με ποιον; Πώς;

Δεν είχε όμως και το κουράγιο να σκοτώσει το εγγόνι της. Έτσι έλεγε δηλαδή στα υπόλοιπα παιδιά της και στον αδελφό της. Η αλήθεια ήταν πως, με την κηδεία και όλα τα

βάρη που επωμίστηκε, δεν περίσσευαν χρήματα για την έκτρωση. Έτσι αποφάσισε να αφήσει τη Βασίλω να γεννήσει το παιδί και μετά θα έβλεπε τι θα έκανε. Φυσικά δεν έπρεπε να τη δει ανθρώπου μάτι! Η κοινωνία στο χωριό κλειστή και οι φήμες δε θα αργούσαν να οργιάσουν.

Η Βασίλω πέρασε τους επτά αυτούς μήνες κλεισμένη στο σπίτι, παρέα με την Κατερίνα που κρατούσε το νοικοκυριό, αφού οι άλλες δυο θυγατέρες, η Ελένη και η Μαρία, ξενοδούλευαν στους αφεντάδες μαζί με τη μάνα τους. Ο Φώτης εργάτης στα κτήματα – τα μεγαλόπνοα σχέδια της Φρόσως να τον δει δικηγόρο ή γιατρό είχαν προ πολλού ναυαγήσει.

Το βράδυ της 26ης Νοεμβρίου του 1970, η Βασίλω, η οποία μέχρι εκείνη την ώρα δεν είχε καταλάβει γιατί η κοιλιά της είχε φουσκώσει τόσο πολύ, άρχισε να στριγγλίζει από τους πόνους. Ούρλιαζε σαν ύαινα και κοιτούσε γύρω της τρομαγμένη. Η κυρα-Φρόσω έτρεξε πλάι της, όχι σαν τη μάνα που πάει να κρατήσει το χέρι του παιδιού της, αυτή τη δύσκολη ώρα, αλλά για να της κλείσει το στόμα από φόβο μην την ακούσουν στη γειτονιά. «Σκάσε, συφοριασμένη, που κακό χρόνο να 'χεις!» έλεγε και της κράταγε το στόμα με το χέρι της μέχρι να έρθει η μαμή που είχε στείλει να τη φωνάξουν.

Όλοι περίμεναν ότι το μωρό θα γεννηθεί βλαμμένο σαν τη μάνα του. Στις τρεις η ώρα, ξημερώματα του Αγίου Στυλιανού, η μαμή έφερε στη σάλα το μωρό της Βασίλως να το δουν τα αδέλφια της. Αγόρι.

Η Κατερίνα το πήρε αγκαλιά και το κοίταξε. «Όμορφος είναι», ψιθύρισε.

«Μοιάζει του Φώτη, καλέ», είπε η Ελένη.

Η κυρα-Φρόσω δεν είπε τίποτε. Ούτε που κοίταξε το μωρό. Κανόνισε μόνο με τη μαμή την αμοιβή της, για να το πάρει μερικές μέρες σπίτι της μέχρι να δει τι θα το κάνει.

Τα παιδιά δεν τόλμησαν να φέρουν αντίρρηση στην απόφαση της μάνας. Το μωρό αυτό ήταν μπελάς και ένα επιπλέον στόμα που έπρεπε να θρέψουν· έπρεπε να το ξεφορτωθούν.

Ύστερα από μια βδομάδα, η λύση βρέθηκε: Ο αδελφός της κυρα-Φρόσως, που είχε δουλειές στην πόλη, είχε μάθει για ένα ίδρυμα που φρόντιζε τα ορφανά και τα έδινε για υιοθεσία.

Ο γιος της Βασίλως βρήκε εκεί τη θέση του. Όταν έδωσαν στους υπεύθυνους την ημερομηνία γέννησής του, το όνομά του είχε ήδη αποφασιστεί: Στέλιος.

Ж

2

Ο κυρ Γιάννης με τον κουνιάδο του τον Γιώργη δούλευαν στα κτήματα. Ξενοδούλευαν, εδώ που τα λέμε, αφού δεν τους αξίωσε ο Θεός ν' αποκτήσουν δική τους περιουσία. Το μεροκάματο όμως έβγαινε, οπότε κανείς δε διαμαρτυρόταν για το κακό ριζικό του. Ο Γιώργης μάλιστα, αδελφός της Φρόσως, έκανε και δουλειές του ποδαριού στην πόλη –κανείς δεν ήξερε τι ακριβώς– οπότε έβγαζε και το κατιτίς του παραπάνω. Οικογένεια δεν είχε, στον ποδόγυρο τα έτρωγε και στο πιοτί. Πενηντάρης πια αλλά μυαλό δεν έλεγε να βάλει. Της Φρόσως είχε μαλλιάσει η γλώσσα να του λέει να μαζευτεί, να νοικοκυρευτεί, να μην πίνει, νισάφι πια! Του Γιώργη, όμως, από το ένα αυτί του μπαίνανε και από το άλλο του βγαίνανε. Μακαρίτες εδώ και χρόνια οι γέροι τους, δεν είχε κανέναν άλλο να τον νουθετήσει. Έτσι έκανε την «ντόλτσε βίτα» του ο Γιώργης και λογαριασμό δεν έδινε μήτε σε Θεό μήτε σε άνθρωπο.

Εκείνη τη μέρα, 14 Φλεβάρη, έκανε μια ζέστη λες και

είχε μπει η άνοιξη. Ιδροκοπούσαν γαμπρός και κουνιάδος, όργωναν κι έσπερναν κάτω από τον χειμωνιάτικο ήλιο. Κατά το μεσημεράκι, κατάκοποι πια, κάθισαν να ξαποστάσουν και να κολατσίσουν. Ο Γιώργης είχε κοντά και τη ρετσινούλα του, αχώριστη σύντροφό του. Ο κυρ Γιάννης δεν του μίλησε· τον είχε συνηθίσει πια. Ο ίδιος ξεδίψαγε με νερό, ο κουνιάδος του με κρασί. Με την απότομη ζέστη το παράκανε λιγάκι.

Ξάφνου σηκώνεται, τινάζει τα ψίχουλα από πάνω του, σκουπίζει τα χέρια του στην ποδιά του και λέει: «Γιάννο, θα κατέβω στην πόλη, έχω δουλειές. Να με καλύψεις στο αφεντικό αν περάσει από το κτήμα, έτσι, αδελφέ;»

«Φύγε, ρε Γιώργη», του λέει αυτός, «μόνο κάνε μου μια χάρη: όπως θα περνάς από το σπίτι, άσε αυτές τις ελιές στη Φρόσω να τις βάλει στο ξίδι να μουλιάζουν». Και του δίνει το μπογαλάκι του. Δεν τον ένοιαζε τον Γιάννη που θα δούλευε μόνος του. Εξάλλου, με ένα μπουκάλι ρετσίνα που είχε κατεβάσει ο Γιώργης, λίγη βοήθεια θα του πρόσφερε.

Το σπίτι του κυρ Γιάννη φαινόταν έρημο. Χτυπάει ο Γιώργης μια, χτυπάει δυο, κανείς. Νευρίασε. Δεν ήθελε και πολύ, βιαζόταν να πάει και στις δουλειές του. «Πού είσαι, μωρή Φρόσω; Κατερίνα; Πού είστε, ρε, όλες σας;» Τελικά, ανοίγει την πόρτα και μπαίνει. *Θ' αφήσω τις κωλοελιές τους και θα φύγω,* σκέφτηκε. *Δε θα φάω όλη μου τη μέρα εδώ πέρα.* Μπαίνοντας, βρίσκει τη Βασίλω στο τραπέζι της κουζίνας να ζωγραφίζει με μια αφοσίωση επαγγελματία ζωγράφου. Μόνο όταν έφτασε ακριβώς δίπλα της σήκωσε εκείνη το κεφάλι της και του χαμογέλασε. Για ένα δευτερόλεπτο, όμως, διότι αμέσως ξαναγύρισε με προσήλωση στο έργο της.

«Εκτός από βλαμμένη είσαι και κουφή, μωρή;» της είπε ο θείος της. Καμιά ανταπόκριση. Κοίταξε καλύτερα, για να δει τι διάολο έκανε η ανιψιά του εκεί πέρα, και διαπίστωσε πως το κορίτσι προσπαθούσε να ζωγραφίσει κόκκινες καρδιές – ο Θεός να τις κάνει καρδιές, πιότερο με μελιτζάνες τού έμοιαζαν…

«Πού είναι η μάνα κι οι αδελφές σου, Βασίλω;» τη ρώτησε.

«Δουλειά. Κορίτσια πόλη πάνε, φουστάνι Βασίλω», απο-κρίθηκε.

«Έχω φέρει κάτι από τον πατέρα σου. Θα τους το δώσεις; Ελιές είναι για το ξίδι. Καταλαβαίνεις τι σου λέω, μωρή; Τι με κοιτάς έτσι;» Ο Γιώργης άρχισε να χάνει την υπομονή του.

Η ανιψιά του, είκοσι χρονών κοπέλα μέχρι εκεί πάνω και όμορφη, τον εκνεύριζε με το ηλίθιο ύφος της. Με το ζόρι κατάφερνες να συνεννοηθείς μαζί της και κανείς, εκτός από τον πατέρα της, δεν είχε την υπομονή να το προσπαθήσει.

Η Βασίλω σήκωσε τη ζωγραφιά της και την έδειξε στο θείο της με ενθουσιασμό.

Ξαφνικά ξεθύμανε ο θυμός του και άρχισε να διασκεδάζει με τα καμώματα της ανιψιάς του. Όταν έβρισκε να κάνει κάτι που της άρεσε, χαιρόταν σαν μικρό παιδί και γινόταν σχεδόν ευχάριστη. Όταν την έπιανε μελαγχολία και κουνιόταν μπρος-πίσω σαν εκκρεμές, πράγμα που συνέβαινε πολύ πιο συχνά, ήταν αδύνατον να επικοινωνήσεις μαζί της. Έτσι καθώς ήταν σκυμμένη πάνω από τη ζωγραφιά της, το φόρεμά της άνοιγε στο μπούστο και διακρίνονταν καθαρά τα ροδαλά στήθη της. Η Βασίλω είχε μια σπάνια ομορφιά και ένα κορμί σαν ελαφάκι.

Τέτοιες σκέψεις έκανε ο Γιώργης με το βλέμμα του καρ-

φωμένο στο μπούστο της ανιψιάς. Η φωνή της λογικής όλο και ξεμάκραινε, βοηθούμενη και από τη ρετσίνα που του θόλωνε το μυαλό. Η επιθυμία του να αγγίξει αυτό που έβλεπε έγινε ανυπόφορη. Άπλωσε λαίμαργα το χέρι του και βούτηξε το στήθος της Βασίλως.

Εκείνη δεν αντέδρασε· χαμογέλασε μόνο δίχως ντροπή, και αυτό του έδωσε περισσότερη ορμή. Έσκυψε πάνω της και άρχισε να τη φιλάει στο λαιμό, στο στόμα, στα στήθια, παντού.

«Με αγαπάς καθόλου, μωρή χαζή;» ψιθύριζε μέσα στο πάθος του. «Έλα να σου δείξω εγώ τι θα πει αγάπη, έλα στο θείο να σε αγαπήσει, μην πας έτσι παρθένα και είναι κρίμα τέτοιο κορμί».

Ο Γιώργης παραληρούσε και τα χέρια του όργωναν το κορμάκι της Βασίλως. Εκείνη, σαν ζώο που το σπρώχνει το ένστικτο, άρχισε να βογγάει από ηδονή. Ο θείος της την έριξε στο πάτωμα και εκεί πήρε την παρθενιά της. Όταν τελείωσε και ξεθύμανε, τη σήκωσε, την έπλυνε και την κάθισε στην ίδια θέση μπροστά στη ζωγραφιά της. Κατέβασε και μισό μπουκάλι κρασί που βρήκε στην κουζίνα της αδελφής του και, ικανοποιημένος, τράβηξε για το σπίτι του να κοιμηθεί. Οι δουλειές στην πόλη μπορούσαν να περιμένουν.

Αργότερα, όταν γύρισε η Φρόσω με τις άλλες κόρες στο σπίτι, η Βασίλω ακόμα ζωγράφιζε καρδιές με ένα ηλίθιο χαμόγελο στα χείλη. Κανείς δεν ασχολήθηκε μαζί της. Εννιά μήνες αργότερα, η Βασίλω έφερε στον κόσμο τον καρπό της αιμομιξίας. Τον καρπό του θείου με το παιδί της αδελφής του.

Ж

3

Μαμά, μαμά, πότε θα στολίσουμε το δέντρο; Στο σχολείο το στήσαμε κιόλας. Να δεις στολίδια, φώτα, ζωγραφιές! Έλα, βρε μαμά, σου μιλάω!»

Η Μαρίνα κοίταξε τον μονάκριβο γιο της που είχε καβαλήσει το πόδι της και κρεμόταν από τη φούστα της για να της τραβήξει την προσοχή. Τον πήρε στην αγκαλιά της και του χάιδεψε το ξανθό κεφαλάκι.

Από την πρώτη στιγμή που τον είδε στο μαιευτήριο, με το που ξύπνησε από τη νάρκωση της καισαρικής, της θύμισε αγγελούδι. Τον ονόμασε Άγγελο και πραγματικά του ταίριαζε αυτό το όνομα. Τα μαλλάκια του ήταν ξανθά και τα μάτια του καταγάλανα. *Ένας κούκλος*, σκέφτηκε, και τον έσφιξε πάνω της. Φέτος που ξεκίνησε και το σχολείο για πρώτη χρονιά, διαπίστωσε ότι εκτός από όμορφος ήταν και πανέξυπνος. Η δασκάλα του έλεγε τα καλύτερα λόγια για τον Άγγελο. Τίποτε δεν μπορούσε να την κάνει περισσότερο περήφανη.

Αυτό το παιδί ήταν όλη της η ζωή. Τον μεγάλωνε μόνη

της και την έπνιγαν οι τύψεις που δεν μπορούσε να του αφιερώνει το χρόνο που του άξιζε. Η Μαρίνα ήταν κοινωνική λειτουργός. Εδώ και ένα χρόνο είχε διοριστεί στην Κέρκυρα, στο Ίδρυμα Προστασίας Βρεφών. Είχε αναλάβει τις υιοθεσίες, και οι ευθύνες της ήταν πάρα πολλές, με αποτέλεσμα να λείπει ατέλειωτες ώρες από το σπίτι.

Ο Άγγελος δεν είχε γνωρίσει πατέρα, αφού αυτός τους εγκατέλειψε όταν ο μικρός ήταν έξι μηνών. Δεν ήταν κακός άνθρωπος ο άντρας της Μαρίνας. Ελεύθερο πνεύμα ήταν, φιλελεύθερος καλλιτέχνης, μουσικός, ο οποίος πνιγόταν από τη στασιμότητα της οικογενειακής ζωής και της ρουτίνας. Έφυγε στη Γαλλία ακολουθώντας την καρδιά του. Έγραφε μουσική και έπαιζε σαξόφωνο. Από τότε είχε έρθει στην Ελλάδα δυο φορές να δει το γιο του, ο οποίος φυσικά μόνο από φωτογραφίες ήξερε ότι αυτός ήταν ο πατέρας του. Όταν έφευγε, ο μικρός δε στεναχωριόταν καθόλου· είχε τη μάνα του και αυτή του έφτανε.

Τώρα τελευταία, όμως, καθώς μεγάλωνε, και ειδικά φέτος με το σχολείο, γκρίνιαζε πολύ και τη ζητούσε. Η έλλειψή της ήταν αισθητή και ο Άγγελος είχε αρχίσει να γίνεται δύστροπος. Η Μαρίνα τον καταλάβαινε και δε θύμωνε ποτέ μαζί του. Έπρεπε όμως να δουλέψει, να καταξιωθεί, να εξασφαλίσει ένα καλύτερο μέλλον και για τους δυο τους. Από τον άντρα της δεν είχε καμιά οικονομική βοήθεια. Τις δυο φορές που είχε έρθει να τους δει, τους είχε φέρει πολλά δώρα και αυτό ήταν όλο.

Το ζευγάρι δεν είχε καν χωρίσει επίσημα, δεν είχαν ξεκινήσει διαδικασία διαζυγίου ώστε να δικαιούται η Μαρίνα έστω μια διατροφή. Οι συνάδελφοί της της έλεγαν ότι φε-

ρόταν ανόητα, αλλά εκείνη ήλπιζε ότι ο Παύλος κάποια μέρα θα γυρίσει μετανιωμένος. Δεν καταλάβαινε πώς ήταν δυνατόν να μένει μακριά από το αγγελούδι τους. Για την ίδια αυτό ήταν αδιανόητο.

«Έλα, αγάπη μου, κάθισε λίγο αγκαλίτσα εδώ στη μανούλα, να τελειώσω αυτό που κάνω και μετά θα μου πεις για το δέντρο σας, εντάξει;»

«Δε θέλω να σου πω, να στολίσουμε θέλω, ρε μαμά!»

Η Μαρίνα κοίταξε τους φακέλους που είχε απλώσει πάνω στο τραπέζι. Έπρεπε να μελετήσει όλες αυτές τις υποθέσεις μέχρι αύριο το πρωί που θα έβλεπε υποψήφιους ανάδοχους γονείς.

Πριν από δύο ημέρες τούς είχαν φέρει ένα νεογέννητο στο ίδρυμα και έπρεπε να μελετήσει το ιστορικό της οικογένειάς του πριν το προωθήσει για υιοθεσία. Χρειαζόταν τουλάχιστον τρεις ώρες για όλα αυτά και ήδη είχε βραδιάσει. Δεν είχε άλλη επιλογή: θα τηλεφωνούσε στην Τασία να έρθει να κρατήσει τον Άγγελο. Θα τους κατέβαζε τα χριστουγεννιάτικα να στολίσουν το σπίτι και αυτό θα τον κρατούσε απασχολημένο για αρκετή ώρα.

«Τασία μου, καλησπέρα, η Μαρίνα είμαι».

«Έλα, Μαρίνα μου, τι κάνεις; Πώς και με παίρνεις τέτοια ώρα; Έχεις κανένα πρόβλημα με το παιδί;»

«Όχι, δε θα το έλεγα ακριβώς πρόβλημα, αλλά να, έχω φέρει δουλειά στο σπίτι, κάτι φακέλους να μελετήσω, και ο Άγγελος θέλει να στολίσουμε το δέντρο. Δεν κρατιέται με τίποτα! Θα σου ήταν κόπος να ερχόσουν από εδώ να το στολίσετε μαζί; Αν δε σε βγάζω από το πρόγραμμά σου, βέβαια».

«Ποιο πρόγραμμά μου, Μαρίνα! Τηλεόραση χάζευα να

περάσει η ώρα. Σου έχω πει άλλωστε, όποτε με χρειάζεσαι να με φωνάζεις. Κι εγώ παρέα θέλω! Έχω φτιάξει και το κέικ που του αρέσει, πες του. Σε δέκα λεπτά θα είμαι εκεί!»

«Αχ, Τασία μου, τι θα έκανα χωρίς εσένα; Δυο αγγέλους έχω μέσα στο σπίτι μου, όχι έναν! Δεύτερη μάνα είσαι πια για το γιο μου, δεν έχω λόγια να σε ευχαριστήσω για όλα αυτά που κάνεις για μας».

«Τίποτε δεν κάνω, σταμάτα. Από κει που καθόμουν άπρακτη σε ένα σπίτι όλη μέρα να περιμένω τον προκομένο μου να γυρίσει από τη δουλειά, τώρα και το χαρτζιλίκι μου βγάζω και την ώρα μου περνάω ευχάριστα με τον Αγγελάκο κάθε μέρα. Εγώ μάλλον θα έπρεπε να σε ευχαριστήσω, Μαρίνα μου, όχι εσύ. Τέλος πάντων, αυτά θα λέμε τώρα; Ξεκίνα να κατεβάζεις τις κούτες και έρχομαι!»

Η Μαρίνα έκλεισε το τηλέφωνο ευχαριστώντας για άλλη μια φορά την καλή της τύχη που της είχε φέρει την Τασία για γειτόνισσα. Ήταν λίγο μεγαλύτερή της. Ο δικός της γιος είχε ήδη φύγει στην Αθήνα όπου έκανε το διδακτορικό του στην ιατρική. Έτσι η Τασία προσφέρθηκε να κρατάει τον Άγγελο από τότε που πρωτοήρθε η Μαρίνα με το παιδί στην Κέρκυρα, πριν από ένα χρόνο. Φέτος που ξεκίνησε το δημοτικό, ήταν εκείνη που τον έπαιρνε κάθε μεσημέρι από το σχολείο στο σπίτι της, τον τάιζε και διάβαζαν μαζί τα μαθήματά του, μέχρι την ώρα που επέστρεφε η Μαρίνα από τη δουλειά.

Γύρισε πάλι στο σαλόνι, όπου είχε αφήσει τον μικρό να ζωγραφίζει ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο. Με πολύ ενθουσιασμό τού ανακοίνωσε πως ερχόταν η Τασία, φέρνοντας το κέικ σοκολάτας που τόσο του άρεσε, και πως μαζί θα

στόλιζαν το δικό τους δέντρο. Πίστευε πως αυτό θα ενθουσίαζε το γιο της, όσο είχε ενθουσιάσει και την ίδια, καθώς σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να συνεχίσει τη δουλειά της απερίσπαστη. Όμως έκανε λάθος. Τα πράγματα δεν έγιναν καθόλου έτσι. Ο Άγγελος κατέβασε τα μουτράκια του και η Τασία στόλισε μόνη της το δέντρο. Ο μικρός έβρισκε συνεχώς αφορμές να διακόπτει τη μητέρα του ώστε να την αναγκάσει ν' ασχοληθεί μαζί του.

Κατά τις δέκα το βράδυ αποκοιμήθηκε εξαντλημένος στο χαλί δίπλα στην καρέκλα του γραφείου της. Η Μαρίνα ήταν τόσο αφοσιωμένη στη μελέτη της που τον πήρε χαμπάρι τουλάχιστον μετά από μισή ώρα. Τον έβαλε στο κρεβατάκι του και έμεινε εκεί να τον χαζεύει.

«Καρδούλα μου, ξέρεις πόσο τυχερός είσαι που έχεις μια μανούλα να σε λατρεύει όπως εγώ; Ξέρεις ότι υπάρχουν πολλά παιδάκια που μεγαλώνουν χωρίς μανούλα, χωρίς αγάπη; Εσύ όμως, Άγγελέ μου, θα έχεις εμένα πάντα στο πλάι σου να σε φροντίζω και ποτέ δε θα σου λείψει τίποτε. Ακούς, μωρό μου;»

Ο μικρός όμως ταξίδευε ήδη στην αγκαλιά του Μορφέα.

Ж

Έτσι απλά, τον πέταξαν
στο ίδρυμα νεογέννητο μωρό
κι ύστερα τον πήγαν πίσω
στη φυσική του οικογένεια
δυο χρονών παιδάκι.
Έτσι απλά, τον έφεραν
στην Αθήνα στα τέσσερά του
κι ύστερα τον έδωσαν
σε ανάδοχη οικογένεια στα δέκα του.
Έτσι απλά, τώρα τον φέρνουν
πάλι πίσω στο ίδρυμα,
δώδεκα χρονών παιδί.
Πόσο απλό ακούγεται,
μα την αλήθεια!
Με τη διαφορά ότι δε μιλάμε
για βαλίτσα, αλλά για έναν άνθρωπο,
για ένα αθώο παιδί.

Η αληθινή ιστορία του Στέλιου
και της μοναδικής μητέρας που γνώρισε ποτέ.

ISBN 978-960-453-335-0

ΨΥΧΟΓΙΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.
ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ 1, 106 79 ΑΘΗΝΑ
ΤΗΛ.: 210 28 04 800 • FAX: 210 28 19 550
www.psichogios.gr • e-mail: info@psichogios.gr